

PARTS:

Apel·lant : Sra. **MCP**
Procurador : Sra. **CFL**
Advocat : Sr. **MRD**

Apel·lant : **A, SL**
Procurador : Sra. **CSM**
Advocat : Sra. **MBI**

SENTÈNCIA 004-2021

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : Sr. **VINCENT ANIÈRE**
Magistrats: Sr. **CARLES CRUZ MORATONES**
Sr. **JAUME TOR PORTA**

Andorra la Vella, el 29 de gener del 2021.

En nom del Poble Andorrà.-

Reunida la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions més amunt referenciades.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. VINCENT ANIÈRE**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER.- La representació processal de la Sra. MCP va presentar demanda laboral contra la societat A, SL, demanant que es condemnés a la demandada a satisfer-li la suma neta de 13.443,04.-euros en concepte d'indemnització per desistiment justificat més la suma neta de 1.430,04.-euros en concepte de salaris i vacances impagades, a cotitzar prop de la CASS, al pagament dels interessos legals corresponents, així com al pagament de totes les costes judicials inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

SEGON.- La representació processal de la societat A, SL, es va oposar a la demanda, sol·licitant la seva íntegra desestimació.

TERCER.- El Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 04-02-2020, decidint :

*“Que dóna lloc parcialment a la demanda formulada per la senyora MCP contra A SL, condemna aquesta darrera a satisfer a la demandant l'import total de **MIL CINQUANTA-SIS EUROS AMB QUARANTA-SIS CÈNTIUMS D'EUROS (1.056,46 €)**, que seran augmentats dels interessos legals corresponents a partir de la contesta a la demanda (07.05.2018), amb obligació de cotitzar dita suma a la CASS , el tot sense fer especial imposició de les costes processals causades, inclosos honoraris d'advocat i de procurador.”*

QUART.- Contra aquesta resolució ambdues parts han interposat recurs d'apel·lació.

La representació processal de la Sra. MCP demana la seva revocació parcial, dictant-se una nova condemnant la defenent a pagar-li a l'import

total de 11.406,40.-euros, i sempre a cotitzar prop de la CASS, més els interessos legals i les costes judicials de primera i segona instància.

La representació processal de la societat A, SL demana la revocació de la Sentència en el sentit d'absoldre-la de totes les peticions de l'agent, amb imposició de les costes judicials en les dues instàncies.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- És pacífic que la Sra. MCP treballava per la societat A, SL des del gener del 2001 sense que s'hagi formalitzat cap contracte de treball.

Treballava com a netejadora en el domicili de cadascú dels dos socis de la societat defenent, el Sr. AM i la Sra. JP.

Estava pagada en funció de les hores realitzades, i en base a un salari horari de 10.-euros nets.

En data 08-01-2018 i 16-01-2018, la Sra. JP i el Sr. AM van cursar prop del Servei de policia una denúncia per una sèrie de furts de joies, monedes i rellotges que explicaven haver sofert als seus domicilis respectius, indicant que, si bé en desconeixien l'autor, sospitaven la Sra. MCP o algú que ella hagi pogut ficar a dins de casa, de tal manera que, en data 01-02-2018, aquesta darrera va haver de declarar sobre aquests fets al davant del mateix Servei de policia, i després al davant d'un Batlle instructor.

La relació laboral es va extingir el 15-2-2018 com a conseqüència del desistiment justificat de l'assalariada via la següent carta :

“El sotasignat, MRD, Advocat del Principat d'Andorra, per mitjà del present els comunico que represento els interessos de la Sra. MCP, treballadora de la societat A, SL, des de fa 17 anys.

En efecte, la Sra. MCP ha realitzat tasques de neteja als domicilis particulars dels socis únics de la referida societat, Srs. JP i AM, radicats al C/ X, 00, 0è 0r, a

la parròquia, d'Andorra la Vella (AD500) i a la Ctra Y, a la parròquia d'Escaldes-Engordany (AD700), respectivament, anant a treballar els dilluns, dimecres i divendres, al domicili de la Sra. JP de 11:15 hores a 13:15 hores i, al domicili del Sr. AM, de 9:00 hores a 11:00 hores, accedint al domicili d'ambdós amb la clau que els mateixos li havien proporcionat.

La relació personal entre la Sra. MCP i els Srs. JP i AM es va desenvolupar de forma satisfactòria per a ambdues parts, durant aquests 17 anys i fins a mitjans del mes de gener de 2018, el que va canviar el dia 18 de gener de 2018, quan la Sra. JP va trucar la Sra. MCP per telèfon, acusant-la d'haver furat joies de casa seva, el que va ser negat de forma rotunda per la meva clienta.

El dia següent, dia 19 gener de 2018, després d'aquella greu acusació per part de la Sra. JP, la Sra. MCP va anar a treballar amb normalitat, tant al domicili del Sr. AM (de 9:00 hores a 11:00 hores), com al domicili de la Sra. JP (de 11:15 hores a 13:15 hores) que aquell dia es trobava excepcionalment en el seu domicili, va reiterar-li en persona les paraules del dia anterior, li va manifestar la seva desconfiança vers ella i li va demanar que, i cop acabés la feina aquell dia, marxés, deixant les claus de casa seva sobre la taula que no tornes més a treballar en el seu domicili. Per contra, el Sr. AM li va confirmar que ell si confiava en ella i que podia continuar treballant al seu domicili, com sempre.

Els dies laborables següents, és a dir, el dilluns 22 i dimecres 24 de gener de 2018, la Sra. MCP va desplaçar-se a casa de la Sra. JP a les 11:15 hores per tal de dur a terme la seva tasca laboral, amb dos testimonis el primer dia i tres el segon, picant a la porta del domicili sense que ningú l'obris, marxant doncs ella del lloc en qüestió i no tornant fins a la data.

Per aquests fets, la Sra. MCP ha vist reduïda greument la seva jornada laboral setmanal, la qual ha passat d'efectuar 12 hores setmanals (6 hores a casa de la Sra. JP i 6 hores a casa del Sr. AM), significant una mitjà d'uns 400 EUROS mensuals, a únicament efectuar 6 hores setmanals a casa del Sr. AM, el que comportarà una reducció del seu salari en la meitat del mateix. Aquest mes de febrer de 2018, ja ha vist reduït el seu salari, havent percebut la suma de 360 EUROS.

Val a dir també, que la Sra. MCP ha estat denunciada front el Servei de Policia, pels mateixos fets anteriorment referits, havent prestat declaració el passat 1 de febrer de 2018. Reiterem la negació dels fets per part de la Sra. MCP, i la

reserva d'accions per tal de netejar el seu bon nom, una vegada es confirmi la seva innocència.

Dits fets, que comporten la reducció unilateral de la jornada laboral de la Sra. MCP, juntament amb la reducció també unilateral de la seva retribució salarial i la més que evident ofensa a la seva dignitat com a persona, s'encabeixen en l'establert en els apartats g), e) j h) de l'article 97 del Codi de Relacions Laborals que estableixen (...)

e) L'incompliment greu el contracte per part de l'empresa (...),

g) No donar ocupació efectiva a la persona treballadora. (...)

h) En general, qualsevol acte de l'empresari o dels seus representants que de qualsevol manera sigui vexatori per a la persona treballadora, ofengui la seva dignitat com a persona, o suposi. (...).”.

Per correu electrònic del 21-02-2018, el Sr. AM va contestar aquesta carta de desistiment negant la versió exposada en la mateixa i exposant de forma resumida que no s'havia declarat a la policia la Sra. MCP com a autora dels furt, que la Sra. JP havia perdut la confiança en ella però que si li havien proposat hores de compensació al domicili del Sr. AM i a les oficines de la societat, i finalment que no se l'havia acomiadat sinó que “solsament se li van reduir les hores de treball”.

En no arribar les parts en cap acord, la Sra. MCP va iniciar el present plet per obtenir el reconeixement del caràcter justificat del seu desistiment i el pagament de salaris.

Però, la Sra. Batlle ha considerat que el desistiment no era no justificat, i per tant no va atorgar cap indemnització en base a l'article 98 CRL.

No obstant això, va donar lloc a la reclamació pel salaris impagats atorgant l'import de 1.056,46.-euros en concepte de festius impagats.

Segon.- Per una millor claredat, examinarem els dos recursos separadament començant pel de la Sra. MCP.

Tercer.- El primer aspecte del recurs de l'assalariada és en relació amb el caràcter justificat del seu desistiment. Afirma de forma general que les conclusions del tribunal són sorprenents, contraris al principi *pro operario* i afavorint la manca de prova de certs aspectes per part de l'empresari i, considerant, ensems, com a certs i no controvertits per part de la Sra. MCP, uns fets que sí han estat controvertits i que vulneren els drets laborals que estableix la Llei laboral del Principat d' Andorra.

Argumenta que no es pot considerar el desistiment com no proporcionat quan l'han acusat al Servei de Policia de furtrar joies i li han reduït les hores a treballar, a la meitat, amb un clar menyscapse econòmic del seu salari ; que la defenent no ha aportat cap prova d'haver ofert hores en substitució de les que feia a casa de la Sra. JP ja que és una mentida de l'empresari que la Sra. Batlle es va creure ; que no s'ha tingut en compte el fet que durant uns dies la Sra. MCP, en el seu horari laboral pactat anteriorment, es va presentar a casa de la Sra. JP i ningú li va obrir la porta per treballar i no va rebre cap comunicació de l'empresari conforme aquelles hores les havia de substituir per d'altres en un altre lloc ; que aquesta reducció horària li va comportar una reducció del seu salari en la meitat del mateix ; que tant la Sra. JP com el Sr. AM van acusar expressament a la Sra. MCP d'haver furtrat a casa seva i que li fou reduïda la seva jornada laboral per aquest motiu.

Aquest primer aspecte del recurs s'ha d'estimar per les raons que exposarem tot seguit.

Donat que la sentència d'instància analitza el desistiment de forma global sense pronunciar-se de manera específica sobre cada una de les causes invocades en la carta, recordarem per començar que el desistiment es fonamenta sobre tres motius legals que són :

- e) l'incompliment greu del contracte per part de l'empresa,
- g) no donar ocupació efectiva a la persona treballadora,
- h) en general, qualsevol acte de l'empresari o dels seus representants que de qualsevol manera sigui vexatori per a la persona treballadora, ofengui la seva dignitat com a persona, o suposi una conducta constitutiva

d'assetjament moral, sexual o per raó de sexe.

Ara bé, no compartim la conclusió tàcita del primer jutjador que aquestes causes legals de desistiment no queden constituïdes.

En efecte, el Tribunal ha motivat que el desistiment no era proporcionat als fets i que no s'havia acreditat que l'assalariada es trobes en una situació insostenible.

En relació al primer punt, ha considerat com a establerta la versió de l'empresari donada a través del correu electrònic del Sr. AM del 21-02-2018 segons la qual, si bé s'havien reduït les hores de feina de l'assalariada, aquesta reducció s'havia de compensar amb més hores al domicili del Sr. AM i als despatxos de la societat però que la Sra. MCP havia refusat aquesta proposició.

En relació al segon punt, ha considerat que l'empleada no havia sofert cap reducció dràstica del seu horari ni del seu salari, i que no havia demanat a l'empresa que se li doni total ocupació abans de presentar el seu desistiment.

Però, l'examen dels autes no permet confirmar aquestes conclusions ja que és la versió de l'empleada que s'ha pogut confirmar en autes i no pas la de l'empresa.

El que queda acreditat és que la relació laboral tenia una antiguitat de 17 anys sense que s'hagi acreditat cap incident previ.

De forma general i habitual, la Sra. MCP anava a treballar els dilluns, dimecres i divendres, al domicili de la Sra. JP de 11:15 hores a 13:15 hores i, al domicili del Sr. AM, de 9:00 hores a 11:00 hores, disposant de la clau per poder entrar al cadascun dels dos domicilis en qüestió. Apareix també que, de forma excepcional, podia desenvolupar tasques de neteja als despatxos de la societat.

Apareix clarament en autes, i en particular de la confessió de la Sra. JP (folis 100 i 260), que és com a conseqüència de la denúncia per furt

cursada el 08 de gener que aquesta darrera, ha exigint el 18 i el 19 de gener el retorn de les claus i que la Sra. MCP no vingui més al seu domicili.

Quant a l'afirmació feta pel Sr. AM en resposta a la carta de desistiment, que se li hauria proposat més hores a casa del Sr. AM o als despatxos, és del tot imprecisa i no queda en res provada. És important precisar que era a l'empresari establir tal extrem (que la demandant havia negat), per exemple produint tot element anterior al desistiment per establir la comunicació escrita o no d'un canvi horari. I, contràriament a l'exposat en la sentència no era a l'empleada desvirtuar l'afirmació de la part empresarial.

L'afirmació de la societat defenent que la Sra. MCP s'ha negat a netejar la botiga de A, SL, no queda provada i, finalment, la pròpia sentència motiva que "*sembla*" que la demandant va rebutjar la proposició de fer més hores al despatx i al domicili del Sr. AM.

L'únic element de prova al respecte és la manifestació de la Sra. JP en la seva confessió, dient que "*volia parlar amb el Sr. AM perquè l'altra senyora de fer feines vingués a casa seva i que la demandant seguis fent tasques de neteja a casa del Sr. AM i també l'oficina*", però en cap moment diu que així es va fer.

L'altra empleada, la Sra. M, si bé confirma que a partir del gener va anar a treballar a casa de la Sra. JP, no ha confirmat que la Sra. MCP va anar a treballar als despatxos o es va negar a fer-ho.

De totes les maneres, la referida afirmació del Sr. AM es troba contradita per la seva pròpia conclusió segons la qual : "*En cap moment se la va acomiadar, **solsament se li van reduir les hores de treball***".

Justament, la qüestió no era de dir si se l'havia acomiadat però de dir si l'actuació de l'empresa portant a reduir les seves hores justificava que l'empleada posi fi a la relació laboral.

En el mateix temps, ha quedat establert que el dies 22 i 24 de gener la Sra. MCP no va poder exercitar la seva feina habitual a casa de la Sra. JP puix va trobar la porta tancada i ningú per rebre-la.

És en base a aquets elements de prova que escau analitzar el caràcter justificat del desistiment.

Quart.- És veritat que hem definit en moltes ocasions el desistiment del treballador com una eina per alliberar-se d'una situació laboral insostenible provocada per l'empresari, i que per conservar el seu caràcter justificat ha de respectar una certa proporció amb la situació viscuda.

Però, en el present cas, no és cert que el desistiment es podria considerar com a desproporcionat pel fet que la Sra. MCP podia continuar a treballar al domicili del Sr. AM i als despatxos.

En efecte, i en primer lloc, perquè aquest extrem no queda establert. En particular no apareix creïble que pugui ampliar el seu horari a casa del Sr. AM puix s'ha de suposar que les 6 hores setmanals que hi anava fent des d'anys eren suficients.

En segon lloc, perquè malgrat haver-li dit el Sr. AM que li conservava la confiança, tanmateix també va declarar a la policia que compartia les sospites de la seva sòcia en relació a la Sra. MCP.

Tampoc es pot considerar que aquesta darrera hauria d'haver exigit prèviament al seu desistiment que l'empresa li doni total ocupació efectiva, ja que d'una part, és a l'empresa respectar la seva obligació essencial de donar ocupació efectiva segons el pactat, no podent una empresa modificar el lloc de treball o els horaris si no és per una raó d'organització, i d'altra part perquè la pèrdua de confiança per part dels empresaris era palesa. Al respecte, la precaució de dir en la denúncia que desconeixen l'autor dels furts no fa desaparèixer que la Sra. JP i el Sr. AM van clarament i directament designar la Sra. MCP o algú del seu entorn

com al responsable, explicant que ella era el punt comú entre tots els furts.

Finalment, tampoc es pot acceptar la consideració que no transcendeix especial rellevància econòmica quan el salari constitueix per l'assalariat la contrapartida essencial del seu treball i part de la seva dignitat, i quan la rebaixa salarial provocada per la rebaixada horària comportava una part significativa del seu salari en cas de treballar totes les hores. A més, no es pot, com ho fa la part apel·lada tenir en compte els salaris que la Sra. MCP percep en el marc d'altres relacions laborals.

Aquí està la situació insostenible en que es va trobar l'assalariada : desistir o continuar a treballar per una empresa que, al cap de 17 anys de relació laboral sense cap problema, li ha canviat la feina i reduït el seu horari laboral, i conseqüentment el salari, pel sol fet de sospitar-la d'haver furtat, tot i trobar-se immersa en un procediment penal com a conseqüència de les declaracions dels representants de l'empresa, per uns furts que ella nega des del principi.

Per tant, sí que queden establertes les causes del desistiment tota vegada que existeix per part de l'empresa un incompliment greu del contracte puix ha actuat de la forma que acabem de descriure, sense proves en contra d'una assalariada amb 17 anys de relació sense incidents, el que contravé a la bona fe i a la proporcionalitat que han de regir les relacions laborals. També queda establert que l'empresa no va donar ocupació efectiva, en tot cas li va impedir exercitar part de les seves tasques, el tot pel fet de sospitar-la de furts, el que atén sense dubte a la seva dignitat.

Cinquè.- Per consegüent, el desistiment s'ha de considerar com a justificat i s'ha de donar lloc a la demanda d'indemnització per desistiment justificat en base als articles 97.3 i 98 del CRL en virtut dels quals la concurrència de qualsevol dels supòsits de l'article 97.1 dóna dret al

treballador, en els contractes per durada indeterminada, a una indemnització no inferior a 45 dies de salari per any de servei a l'empresa fins a un màxim de 30 mensualitats, que és fixada per la jurisdicció competent.

En el present cas, la part agent ha modificat la seva petició al respecte doncs ha passat a reclamar l'import de 10.349,94.-euros nets enlloc del de 13.433,04.-euros que reclamava en el seu escrit de demanda.

L'import ara reclamat és conforme a les disposicions legals i al de 10.965,37.-euros resultant dels càlculs efectuats per la part defenent en el seu escrit de conclusions en primera instància.

Per consegüent, se li ha de donar lloc.

Sisè.- El segon aspecte del recurs concerneix la cotització front la CASS de la quantitat bruta que en resulti, i no la neta tal i com exposa la Sentència objecte de recurs, ja que si l'assalariada es conforme amb la decisió de condemnar a la societat A, SL al pagament de la suma de 1.056,46 EUROS, sosté que no obstant, aquest import s'haurà de cotitzar l'import brut de dita suma.

Aquest greuge també s'ha d'estimar donat que la sentència ha incorregut en una evident incongruència omisiva estatuïnt *infra petita* puix en cap moment s'ha pronunciat sobre la petició de l'agent en relació a la cotització dels imports bruts.

Com ho ha recordat en varies ocasions aquesta Sala (TSJC-274/13, TSJC 11/14 i TSJC 05/16), la suma que resulta del càlcul previst de l'article 98.1 del codi de relacions laborals en relació a la indemnització per comiat injustificat (aplicable al cas de desistiment justificat en virtut de l'article 97.3) s'ha de considerar com una suma bruta, ja que, com els salaris, està sotmesa a l'obligació de cotització de conformitat als articles 98-1, 97-2 i 97-3 de la Llei 17-08 de la seguretat social.

Setè.- El tercer greuge de la Sra. MCP recau sobre la manca d'imposició de costes a la demandada i sosté al respecte que no entén per què en aquest cas no s'ha aplicat la jurisprudència segons la qual en el procediments laborals, fins i tot amb estimacions mínimes de la demanda, sempre es condemna en costes a l'empresari. Aquest greuge també s'ha d'acollir.

En efecte, la sentència d'instància decideix no efectuar cap imposició de les costes tota vegada que considera que existia per part de la part empresarial una *iusta causa litigandi* sense però motivar quina.

Si bé les regles específiques relatives a la imposició de les costes tal com establertes per la jurisprudència no són d'aplicació sistemàtica i es poden adaptar a cada cas, la solució retinguda en el present cas pel Tribunal unipersonal ens apareix contrària als principis establerts en matèria laboral ara recollits en l'article 290.3 del codi de procediment civil que entrarà aviat en vigor.

En efecte, la *ratio legis* de tal disposició és que a partir del moment on l'assalariat, part econòmicament més feble de la relació laboral, es veu obligat a accedir a la Justícia per a obtenir la satisfacció íntegra dels seus drets laborals, l'empresari ha d'assumir les costes encara que l'estimació fos mínima o que l'import concernit fos limitat.

Per tant, difícilment es pot concebre una *iusta causa litigandi* per part d'un empresari a resistir-se judicialment a pagar els salaris deguts, i a partir del moment on l'òrgan judicial reconeix que els havers laborals reclamats eren deguts, hauria calgut una motivació força específica al cas per poder fonamentar una *iusta causa litigandi*.

Tal causa no es dóna en el present cas, i esqueia imposar a la societat A, SL, la totalitat de les costes de primera instància.

Donat la reformació de la sentència i que s'estima ara també la pretensió en concepte d'indemnització, aquesta imposició de les costes s'imposa encara més.

Vuitè.- El recurs de la societat A, SL, es fonamenta sobre la consideració general que la seva condemna a pagar l'import de 1.056,46.-euros en concepte de salaris és en base a una incorrecta valoració de la prova. Argumenta que no és certa l'afirmació de la sentència que el mètode de càlcul efectuat per l'agent en reclamació de salaris no ha estat contestat per la part defenent quan ella ha negat deure-li ni un sol euro per salaris i ha sostingut que l'agent havia percebut tot el pactat i que no corresponia a la treballadora cobrar remuneracions per hores no treballades ; que la Sentència solament argumenta que s'havien de pagar les hores per festius però enlloc argumenta perquè hauria de satisfer les hores no treballades, i no ha quedat acreditat que l'empresa hagués deixat impagats salaris per cap concepte fins febrer del 2018 ; que al febrer del 2018 no va cobrar puntualment, és perquè la treballadora estava "emprenyada" i no va voler portar a la secretària de A, SL el calendari amb les hores, ni quan aquesta se les va reclamar per WhatsApp, i que un cop comunicat els dies treballats via l'escrit de la demanda l'empresa va efectuar d'immediat la transferència corresponent.

És veritat que la sentència sembla referir-se només a dies festius impagats quan la reclamació és per diferents conceptes que són 160 euros nets de salari no percebut del mes de gener de 2018, 200 euros nets de salari no percebut del mes de febrer de 2018, 925 euros de salaris no percebuts dels mesos d'abril a desembre de 2017, 50,36 euros nets de vacances no percebudes de l'any 2018, sia un total de 1.335,36.-euros dels quals s'hauria de descomptar l'import de 278,90 euros satisfets posteriorment a la demanda.

Cal dir per començar que si és cert que és en base de les indicacions donades per la treballadora a través de les fulles del calendari que la mateixa anava apuntant que l'empresa feia el càlcul del salari, això no impedeix que l'empresa hagi comès alguns errors, devent a més aquesta assumir el fet de no haver respectat la legislació laboral imposant-li, entre

altres, de remetre un butlletí de salari a l'assalariada.

A més a més, si bé és cert que el salari era un salari horari i en funció de les hores efectivament treballades, també és cert que, com ho hem dit abans, ha quedat acreditat que de forma habitual, des d'anys, la Sra. MCP anava a treballar els dilluns, dimecres i divendres, al domicili de la Sra. JP de 11:15 hores a 13:15 hores i, al domicili del Sr. AM, de 9:00 hores a 11:00 hores.

Per consegüent, és del tot legítima la reclamació de l'assalariada de demanar el pagament de tots els dies en qüestió, no podent l'empresa oposar el fet que ha pagat en funció de les indicacions donades per l'empleada donat que tal sistema no permet cap control i que els documents aportats per la societat A, SL, corresponen a "*l'organització senzilla i verbal*" (foli 191) que la mateixa ha instituït sense respectar les seves obligacions legals al respecte (llibre horari, butlletí de salari, etc...) però no constitueixen una prova suficient que ha pagat totes les hores efectuades.

Així les coses, pel que fa als salaris no percebuts dels mesos d'abril a desembre de 2017, s'ha de donar lloc a la reclamació per 925.-euros nets.

Pel que fa als salaris no percebuts del mes de gener del 2018 i del mes de febrer del 2018, pretén cobrar els dies treballats (ja cobrats al moment al moment de la demanda pel que fa gener però encara no cobrats pel que fa a febrer) i també els dies de treballs que la Sr. MCP no ha efectuat a casa de la Sra. JP entre la data del 24 de gener fins a la data del desistiment.

Pels primers, s'ha de donar lloc a la reclamació per les mateixes raons que acabem d'exposar en relació al 2017.

Pels segons, la qüestió és diferent puix es tracta d'hores que no es van treballar (10 hores en gener i 10 hores en febrer) quan en principi el salari és la contrapartida del treball efectiu. No obstant això, tenint en compte que l'horari setmanal no s'havia canviat des de feia anys, que és

l'empresària que va impedir de manera contrària a dret que l'assalariada pugui treballar aquestes hores sense demostrar que li hauria permès treballar-les d'una altra manera, la reclamació està fonamentada i escau donar-lloc al pagament d'aquestes hores.

Al total, són 72 hores que s'havien de pagar al gener i al febrer, sia 720.- euros nets als quals cal afegir les vacances generades al 2018 (50,36.- euros) i sostreure el pagament en concepte del mes de gener per 360.- euros i el pagament posterior de 278,90.-euros, el que dóna la suma de 131,46.-euros.

Així, amb els 925.-euros del 2017, arribem al deute de 1.056,46.-euros.

Per tot l'exposat, s'ha de desestimar el recurs de la societat A, SL, i confirmar la decisió de la sentència d'instància de condemnar la defenent a pagar l'import net de 1.056,46.-euros, amb la precisió feta en el Fonament sisè que aquesta suma neta s'haurà de cotitzar a la CASS.

Novè.- L'estimació íntegra del recurs de la Sra. MCP i els principis recordats en el Fonament setè relatiu a les costes en matèria processal, porten a imposar a la societat A, SL, les costes generades pel recurs de l'assalariada qui s'ha vist obligada a acudir a la segona instància per obtenir la satisfacció dels seus drets laborals.

En virtut del principi del venciment objectiu, la desestimació total del recurs de la societat A, SL, ha de portar a la condemna de la recurrent a pagar les costes d'aquesta alçada generades pel seu recurs.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, ha pres la següent

DECISIÓ

PRIMER.- DESESTIMAR el recurs de la representació processal de la societat A, SL.

SEGON.- ESTIMAR íntegrament el recurs de la representació processal de la Sra. MCP contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 04-02-2020 que revoquem en el sentit de CONDEMNAR a la societat A, SL a pagar a la Sra. MCP, a més de l'import net de 1.056,46.-euros, l'import net de 10.349,94.-euros en concepte d'indemnització per desistiment justificat, els dos imports incrementats dels interessos legals des de la contesta a la demanda, i devent l'empresa cotitzar els imports bruts corresponents prop de la CASS, i en el sentit de condemnar a la societat A, SL a pagar totes les costes judicials de primera instància.

TERCER.- IMPOSAR a la societat A, SL, les costes judicials d'aquesta alçada en relació al recurs de la Sra. MCP així com les en relació amb el seu propi recurs.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-